

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΥΒ ΦΛΟΡΑΝΣ

Η ΡΟΜΑΝΤΖΑ

ΝΑ έλαφρό, δροσερό αεράκι, φρούσε επάνω από το μπουλεδάρι Μονταρνού. Τό βραδύα πλησίαζε, ό ήλιος, που είχε γείρει πιά, έλουζε με την τελευταία πορφύρα του τη μεγάλη ταράτσα του κέντρου, γεμάτη από κόσμο της άρστοκρατίας και από ήμισομο.

Με τό κεφάλι στυριγμένο επάνω στό χέρι της, ή Γκρέτα κούταζε πέρα, κάτω, πρós τόν Σαρκοίνα, παραδομένη σέ ορβασμούς. Μέσα σέ λίγες έβδομάδες πού τό είχε γνωρίσει τό Παρίσι, την είχε γοητευσει, την κρατούσε αιχμάλωτη του. "Α, τό Παρίσι ! Αυτό είναι ή άληθινή, ή άνόθευτη ζωή, ή πόλις τού όνειρου και της εύτυχίας !.. " Η Γκρέτα μισό-νο.ξ., πλημμυρισμένη από ευδομονία, τό κάκανα, αμάτινα χέλι της, και στό μάτι της έλαμφε ένας άπειραντος, ασυγκράτητος πόθος, νά την χαρή, νά την άπολάσσει, σ' όλο της τό βάθος, αυτή τη ζωή !..

Την ίδια στιγμή ένα χέρι άκούμπησε επάνω στόν ώμο της. " Η Γκρέτα τού γύρισε τό κεφάλι. Είχε ξεχάσει έντελώς ότι ό "Όττο καθόταν πλάι της. Τόν κούταξε με έλαφρη έκπληξη. Γιατί τάχα είχε γίνει ή φίλη ατό του μ' αυτόν παλιό ; " Ήταν όμοια, νέα, ανεξάρτητη. Έγκαντέλεινε την πατρίδα της, εκεί κάτω, στό Ρήνο, και ήλθε στό Παρίσι, με τόν πόθο νά ριχτεί στη μεγάλη ζωή. "Αλλά, ατό ό "Όττο—ή πρώτη της γνωριμία—σάν νά είχε συννοηθεί νά την καθλώσει στην πεζότητα. Τί λοιπόν την συνέδεε μ' αυτό τόν άνθρώπο ; ; ;

—Πάμε σπίτι ; την ρώτησε ατό ό. " Η Γκρέτα, μ' ένα νεύμα, τού άπάντησε εόχι. " Η σκέψης μου δέ άρκεσε νά σπρωχθή, νά καθίσει μερικές σελές και νά διασχίσει έναν διάδρομο, ώσπου νά φτάσει στό μικρό ατοκάνητο πού τούς περιμενε, της ήταν έντελώς άναπόφορη.

— "Ας μείνουμε λίγο ακόμα, λοιπόν !.. Είστε με κάποια νευροζότητα.

Την ίδια στιγμή ό άπαλό ήχο ενός βολιού πλημμύρισε την ταράτσα. " Η Γκρέτα γύρσε. Και ένα έλαφρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στό όμοροτο πρόσωπό της. " Ήταν ένας πλανόδιος βολιότας. Νέος, ψηλός, άδύνατος. Πλοσία μαύρα μαλλιά πλαισιώναν τό γλυμό πρόσωπό του. " Έταίε με πολλή δεξιοτεχνία μ' ά γλυκερά ρομάντζα. Και τό περιεργό, τέσσερα μικρά πουλάκια καθόντουσαν επάνω στό βολιό του ή επετόριζαν γύρω του. Φαίνεται πώς τό είχε επί ταύτο γυμνασμένα έτσι. Πλλά του είχε άφρησι άνοχητό τό κλωβί. Σε λίγο, όταν θά τελείωνε, θά τό μάζεψε πάλι μέσα και θά ξανάταν ονε τό δρόμο του, περιπλανώμενος από κέντρο σέ κέντρο.

" Η Γκρέτα άκούγε με προσοχή την άπαλή, γλυκερά ρομάντζα. " Όταν ό βολιότας τελείωσε, ή νέα έσπασε και κάτι είχε τού φίλου της. " Ό "Όττο φώναζε ένα γκαρσόν και έστειλε ένα πεντάφαρκο στόν όργανοπαίκτη. " Εκείνος δέχτηκε τό νόμισμα, σάν νά δεχόταν ένα πλήγμα. Τό πρόσωπό του έγινε άκόμη πιο γλυμό, κάτι σάν άόσο έλαμφε κάτι μαύρο τόν μάτια. " Ότσοο, κι άλλα πελάτα άκολούθησαν τό παραδειγμα τού "Όττο. " Ό βολιότας μάζεψε τά χρίματα, χαρτέρισε πολλές φορές με ύποκρίσεις, πήρε στό χέρι τό κλωβί με τά πουλάκια του και έφυγε, ριχόντας μιά τελευταία ματιά στό τραπέζι, όπου καθόταν ή Γκρέτα. Τί ξεέφραζε τό βλέμμα του εκείνη τη στιγμή ; ; ;

" Η Γκρέτα σπρώχθηκε εύθής άμέσως. —Πού πάς ; την ρώτησε ό "Όττο. " Εκείνη τόν κούταξε πεισιμαμένη, μ' ένα βλέμμα γεμάτο περιφρόνηση. —"Όπου θέλω ! άπάντησε ξερά. Και σού άπαγορεύω νά μ' ακολουθήσεις !..

Φόρσε μόνη της τό μαντιό της και κατέβησε κάτω, βιαστική. Στην όδο Ραβέν άκουσε νά την πλησιάζουν κάτι βιαστικά βήματα. Γύρισε, και με μεγάλη της έκπληξη, είδε νά στέκη εμπρός της ό βολιότας.

—Δεσποίνε, τραύισε. " Ω, σάς παρακάλεω, συγχωρήστε με... Λέγομαι Ζάν Λουί Μπαρνού... Και θά ήθελα... θά ήθελα νά σάς ευχαριστήσω γ' αυτό πού κάνατε για μένα άπόψε !..

Φανόταν σπληννημένος, ταραγμένος. " Έκανε ένα βήμα πρós τά πίσω. —Δέν κατορθώνετε, λοιπόν, νά βρήτε μιά τακτική δουλειά κάτω ; τόν ρώτησε ή Γκρέτα.

—" Ω, όχι, δυστυχώς, δεσποίνε !.. " Η νέα τόν κούταξε προσεκτικότερα. Κούταξε τό γλυμό, αλλά όμορο πρόσωπό του, τό πικρά μαύρα μαλλιά πού τό πλαισιώναν, τά μαύρα μάτια... Μιά περίεργη λάμψη πέρασε επάνω από τά δικά της.

—Θά φροντίσουμε, λοιπόν, είτε ψευδοσικά, σάν νά μιλούσε περισσότερο στόν ίδιο τόν έαυτό της... Θά ψάξουμε μαζί, ώσπου νά βρούμε... Και πρόσθεσε, πú δυνατά :

—Θέλετε νά φάμε μαζί άπόψε ; " Εκείνος, σάν μιά βαρβική λάμψη νά τόν είχε θαμπώσει ξεφανα, σήκωσε τό χέρι και τό έφερε στό μετωπό του. Μά εύθής άμέσως, έκανε

εόχι, με ένα νεύμα. —Με συγχωρείτε, δεσποίνε... " Αλλά, πρέπει νά πάω στό σπίτι, έξ άτίας τών πουλιών, ξερετε... Πρέπει νά τά ταιώσω...

" Είπε την άλήθεια τάχα, ή άρνόταν από ύπερηφάνεια ; " Η Γκρέτα γέλασε.

— " Έχετε τέσσερα πουλάκια, είτε. Δέν θά μπορούσατε νά με ταιώσε και μένα, πέμπτο, μαζί τού ; " Ό νέος την κούταξε καταβρόχτος, χωρίς νά βγάλει μιλιά.

—Πάμε, λοιπόν ! έπανάλαβε εκείνη άποραστικά. Και προχώρησαν από τόν πλανόδιό δρόμο.

" Η Γκρέτα άκούγε τούς χτύπους τών βημάτων τους επάνω στην άσφαλτο και ή ίδια άπορούσε μ' αυτό πού είχε κάνει. Μά ήταν άλήθεια, λοιπόν, πώς περπατούσε πλάι σ' αυτό τόν φτωχό, τόν ασπιό μ' ό ; Τί την είχε σπρωχίσει νά τό κάνει ατό ; Σκιώλινα ή κάθος για μιά περιπέτεια ; Στη στάση τού λεωφορείου της ήφθα τόν άφήση και νά φύγη. Και όμως, δέν έφυγε...

" Ό νέος κατοικούσε στην όδο "Ιταλίας, σ' ένα μικρό, παλιό σπίτι. " Άνοιξε την πόρτα και την άδύρησε στό δωμάτιό του. " Ήταν ένα μικρό, φτωχικό δωμάτιο. Ένα τραπέζι ήταν κατάρροτο από νότες. " Η Γκρέτα κάθισε πλάι στό παράθυρο κι εκείνος άρχισε άμέσως νά παίζη με τό βολιό του. " Η νέα έλάμισε τά μάτια. " Όλο εκείνο τό φτωχικό περβάλλον χάρησε με μιάς ατό μικρός της... " Άκούγε την παθητική έκείνη μελωδία και της φάνηκε πώς βρισκόταν σ' άλλους κόσμους, σέ κόσμους παραωθητού... Μέσα στό φτωχικό δωμάτιο είχε άπόψει ή νύχτα. " Η Γκρέτα έμνε άκόμη εκεί, και ούτε μιά στιγμή της πέσρασε πιά ή σκέψης νά φύγη. Βυθισμένη στις όνειροπολήσεις της, μόλις και μετά βίας άντελήφθη πώς ό νέος είχε πάσει νά παύη, μόλις αισθάνθηκε πώς τά μαρκαζά, λεπτά δάχτυλά του χάιδεψαν τό μαλλιά της και καθέτησαν αγά-αγα και σταμάτησαν επάνω στός ώμους της...

" Η Γκρέτα έμνε εκεί και εκείνο και άλλα βράδια άκόμη...

" Έζησαν μέσα σέ μιά άτυμώσαρη εύτυχία. " Εκείνη, σάν νά είχε ξεχάσει τόν παλιό έαυτό της. " Εκείνος εργαζόταν για τό μέλλον, συνέθετε καινούργιες ρομάντζες, καινούργιες άρες. " Η Γκρέτα τόν περιμενε με λαχτάρα πότε θά γύριζε, για νά τόν δεχτεί στην άγκαλιά της...

Μά τό γλυμό όνειρο δέν κράτησε για πολύ. " Ένα πρωί, ή Γκρέτα δέν βρήκε παρά έκάτο φρέγκα μονάχη μέσα στην τσέπη της. " Ήσαν τά τελευταία !

Την ίδια μέρα, τό άπόγευμα, είδε στην πλατεία "Όμοιώνος στήση ένα μικρό σταχτι ατοκάνητο. " Αναγνώρισε τό ατοκάνητο τού "Όττο. Κάποια βαρβική θλίψη αισθάνθηκε και θέλησε ν' άποκαρνωθή. " Αλλά, την ίδια στιγμή, ένα χέρι άκούμπησε στόν ώμο της.

—Καλημέρα, "Όττο ! είτε στόν παλιό της φίλο, με προσοχήνη άδιαφορία.

Και έκανε πάλι νά φύγη. Μά εκείνος την άνάγκασε νά καθίση πλάι του και τό ατοκάνητο ξεκίνησε.

—Μου είπαν πώς τώρα ζής μ' εκείνον τόν μουζικάντη, της είτε σέ μιά στιγμή ό "Όττο.

—Και γιατί όχι ; άπάντησε εκείνη πεισιμαμένη. Μήπως νομίζεις πώς ό άνθρωπος ατό ό έχει λιγώτερη άξία από σένα ; ; ;

" Ό "Όττο γέλασε. —" Σ' ευχαριστώ πολύ... είτε. Μά, μού φαίνεται πώς δέν είχε και ά-εξόλογο νά γυρίση κανείς στός όρόμους και νά παίζη βολιό...

—Σώπα !.. τού φώναζε ή Γκρέτα. " Ό Ζάν έχει κάτι πού ενέ πάλι τό καλύτερο από τά χρίματα : " Έχει καρδιά και ταύάντο !..

—Ταύάντο ! Μά μ' αυτό τό ταύάντο πεθαίνει κανείς της πείνας !..

" Όταν, πρós τό βράδυ, ό Ζάν γύρισε στό μικρό δωμάτιο της όδο "Ιταλίας, αισθάνθηκε πώς κάτι είχε αλλάξει εκεί μέσα. " Όχι γιατί ή Γκρέτα δέν ήταν εκεί. Και άλλη φορά ένυσε νά μνη την βρή, γυρίζοντας σπίτι, όταν εκείνη πήγαινε για ψώνια στην αγορά. Και όμως ναι, κάτι είχε αλλάξει τώρα εκεί μέσα. Κούταξε γύρω του, και τότε σάν έ-γινε πέπιος νά σιχτείσε έμπρός στό μάτι του. Τό μακροκόμα της φίλης τού δέν ήταν στη θέση του. Και τίποτε δέν ήταν πιά στη θέση του από τά μικροπαράματά της και μέσα από τη ντυσιλά έλασαν δια τά φροσμάτά της. " Η Γκρέτα είχε φύγη ! Και ό Ζάν σοφιστότησε σ' ένα κάθισμα και έκαρφη μέσα στό χέρι του τό πρόσωπό του...

Πολλή ώρα έμνε έτσι. Και όταν, στό τέλος, σήκωσε τό κεφάλι του, είτε πώς τό μικρό κλωβί, τόν τοίχο, ήταν άνοχητό, άδειο κ' ατό. Περιέφερε τό βλέμμα τού μέσα στό δωμάτιο κι έπειτα τό σταμάτησε επάνω στό βολιό του, πού βρισκόταν εκεί, σέ μιά καρφέλα. Τά τέσσερα πουλάκια του καθόντουσαν επάνω του. Πλησίασε τότε και χάιδεψε τά μικρά κεφαλάκια τους. " Έπειτα, πήρε τό βολιό, και έλαφρά, σ-γατά, λυπημένα, άρχισε νά παίζη...

